

Božićni izveštaj 2009.

Dragi prijatelji životinja

kada se jedne nedelju ujutru u 4.20 oglasio telefon, pomislila sam: mora da je neka loša šala posredi ili da se nešto loše dogodilo. Ovo drugo je bilo u pitanju: Zaštitnici životinja, koji su sa mačkama i psima bili na putu iz Crne Gore do Nemačke, tražili su očajno put do nas. Nijedan od ta dva vozača nije znao srpski jezik niti je bio upoznat sa uslovima uvoza životinja. Nisu imali sve potrebne putne isprave kod sebe i nakon toga što su odbijeni na granici EU, nisu mogli dalje iz Srbije. Nakon vožnje pogrešnim putem, koja je trajala više od 50 časova, 24 psa i 7 mačaka je potpuno iscrpljeno stiglo kod nas, gde smo ih najpre nahranili i dali im vodu. Nakon toga svi su se mogli odmoriti.

Sirota stvorenja potiču iz jednog privatnog azila u Crnoj Gori, gde životinje delom umiru od gladi ili se međusobno ubijaju. Nažalost još uvek ima takvih užasa. U međuvremenu putni papiri su bili ispravljani, i životinje su mogle da napuste naš azil i da se konačno upute ka svojoj krajnjoj odrednici, gde ih, nadamo se, očekuje dobar život.

Mačke i psi koji su se tokom svog putovanja zaustavili kod nas.

Crnogorske životinje su imale tužnu prošlost i težak put u svoju novu domovinu, ali one su ipak srećnici, zato što za njih postoji nada za bolju budućnost.

Pored toga postoje milioni izbačenih-odbačenih životinja, koje žive bez bilo kakve nade za njihov spas i koje neprimećene od ostatka sveta negde same umiru.

Ove divlje mačke u Zrenjaninu moraju da traže svoju hranu u otpadu.

Takođe stidljivi Andi verovatno nikad neće izvući srećku i naći mesto kod neke drage porodice. Njegova sudbina je njegov odsečeni rep. Andi dolazi iz našeg sela Đurđevo. Živeo je tu kod neke porodice, ali odjednom je bio nepoželjan i zbog toga je doveden kod nas. Transportovan je na pak-tregeru bicikla.

Okolo njegovog tela bio je vezan džak, samo je glava izvirivala na gore. Prizor me je jako pogodio, pošto sam se setila da često takve džakove pune živim psima i izbacuju ih ili ih dave u kanalima. U tom pogledu Andi je naravno imao sreće.

Tako je Andi donesen kod nas.

Kao i uvek pokušali smo da ubedimo njegovog vlasnika da zadrži psa, bez uspeha. Andi sada živi kod nas. On je zaista drag, ali malo uzdržan. U Srbiji skoro niko nema razumevanja ili strpljenja za stidljivog psa. A ne možemo da ga dovedemo u Švajcarsku, zato što je zabranjen uvoz pasa sa sečenim repom i ušima.

Zbog toga on mora do kraja svog života da ostane kod nas. Naravno, Andiju je dobro kod nas. Ali baš kod toliko osetljivih pasa važno je da u privatnom domaćinstvu nađu toplinu i sigurnost..

Andi

Ako izuzmemo nasukani transport životinja, dobili smo goste iz Nemačke, čiji nas je dolazak mnogo obradovao i što je za životinje ovde veoma korisno. Gospođa dr med. vet. Anamarija fon Vitke i gospođa Sonja Hofmajster, upravnica azila Donauvert, održale su kurs preko vikenda za ovdašnje veterinare. Pre svega radilo se o sterilizaciji. Pošto srpske tehnike sterilizacije često ne odgovaraju zapadnim standardima problemi su raznovrsni za nas i životinje. Kako bismo rešili ovaj problem, pala nam je na pamet ideja da organizujemo ovaj susret za to.

S desne strane: Monika Brukner u razgovoru sa Sonjom Hofmajster, upravnicom azila Donauvert, i Mirica Toma, upravnicom azila koji se nalazi južno od Beograda.

Došlo ih je mnogo, tako da je ukupno 18 veterinara iz različitih delova države bilo prisutno.

Na početku je atmosfera bila malo prožeta nepoverenjem, ali je to ubrzo zamenjeno zanimanjem i razmenom iskustava. Prema komentarima moglo je da se razmeni dragoceno znanje, što će, nadamo se, mnogim životinjama u zemlji činiti dobro.

Od srca zahvaljujem obema stručnim gospodjama iz Nemačke za njihovo izvanredno i nesebično zalaganje.

Gospođa dr med. vet. Anamarija fon Vitke (levo) pokazuje, kako se u Nemačkoj kastrira.

Povodom ovog kursa prišli su mi neki, nama do tada nepoznati veterinari iz različitih gradova i zanimali su se za zajednički rad sa našim udruženjem za zaštitu životinja. Puno ima da se uradi za životinje u Srbiji, ali nažalost nemamo dovoljno novca da proširimo naš rad i da prihvatimo dalje finansijske obaveze. Ni država Srbija ni mi nismo u stanju da prihvatimo dalje finansijske obaveze. To me rastužuje. Jer trenutno je kod nas shvatanje o zaštiti životinja dobila na značaju i od velikog inetresa je da se reše problemi vezani za patnju životinja. Naravno mi kao malo udruženje, ne možemo da rešimo probleme čitave države. Nadam se da će naš dugogodišnji rad dugo živeti i kasnije uroditi plodom. Cilj je da i u Srbiji ima zooloških vrtova koji odgovaraju vrstama, humanijih azila i uopšteno boljeg držanja životinja bilo koje vrste.

Najviše nade polažemo naravno u decu i time želim da pređem na nastavu zaštite životinja i prirode, u koju takođe ulažemo veliki deo naše energije i sredstava.

Posebno aktivna škola je ona u Jaši Tomić. Naši predavači o zaštiti životinja su već mesecima predavali, kad su direktor i jedna angažovana nastavnica došli na ideju da naučeno praktično primene u malom školskom zoološkom vrtu. Svi su pomagali da se očisti prostor, da se napravi ograda, da se iskopa bara i da se izgrade štale.

Sva deca su pomagala pri izgradnji.

Prvog oktobra su nas deca očekivala sa puno nestrpljenja. Doneli smo im 2 koze, zečeve, paune i patke kao i više nimfa, kao poklon temerinskog zoološkog vrta školi. Životinje su dočekanе uz pevanje, muziku i recitacije, te su uz veliku radost odnesene u svoj novi dom. Pošto nastavnici sa puno entuzijazma podržavaju projekat, sigurna sam što se tiče dugoročne brige o životinjama. Osim toga naši predavači o zaštiti životinja su tu redovno i mogu u svako doba da pomognu kod mogućih problema.

Mislim da je važno da deci damo šansu da svoja još nepokvarena osećanja prema životinjama dožive i da dopustimo da u njima raste ljubav prema životinjama, koju će oni, nadamo se, i u odrasloj dobi moći da spasu i da i dalje proživljavaju.

Deca, kojoj smo predavali, shvatila su da i životinje imaju osećanja i potrebe, da životinje lualice pate. Oba ova crteža svedoče o tome:

Budite dobri prema psima, jer su oni čovekov najbolji prijatelj.

Ako želite da pomognete životinjama, dajte im dom.

Pomozite psima lualicama.

Šinteri!

Pomozite svim lualicama.

Pomozite lualicama i napravite im kućice.

Stanite kada je životinja na putu!

Treba da hranimo životinje.

Treba napraviti mnogo više azila za pse.

Postoje ljudi koji se ljute kada im neko ukrade patent ili kada ih kopiraju u nečemu. Ja se nasuprot tome, radujem da neko posle nas radi na naš način i uspe. Tako je na primer naš dan zaštite životinja, koji smo održali početkom septembra, odmah kopiran. Različite škole i udruženja su u međuvremenu organizovale slična dešavanja. Kao i kod nas došlo je i tamo mnogo odraslih i dece. Pričalo se o zaštiti životinja i prirode. Nadam se da ljudi počinju da razmišljaju o svemu tome i da se polako menjaju.

Lajka

Jasno je da to dugo traje, dok ljudi ne razmisle o sopstvenom ponašanju. Ponekad je potreban neki ključni događaj, kao što je tužna sudbina psa Dina:

Kao i Andija (pogledati strane 2 i 3), ostavio ga je vlasnik jednog dana kod nas. Već je bio prastar i jako je smrdeo. Pokušala sam da utičem na čovekovu savest i da ga podsetim na to da mu je Dino celog života služio kao čuvar i da nije u redu da ga sada jednostavno odbaci. Osim toga Dino neće živeti još mnogo godina i trošiti mu pare. Argumenti nisu pomogli. Čovek je ostavio psa kod nas, odvezao se bezbrižno a ja sam se mnogo naljutila.

Izgleda da je moja kritika ipak imala uticaja. U svakom slučaju čovek se vratio sutradan, ali ne da povede Dina, već – kako smo mi imali utisak – da se oprostí od njega. Međutim, Dino ga nije pustio k sebi i pokazao mu je zube. Čovek je bio šokiran i nikad više nije došao.

Nekoliko meseci kasnije Dino je umro i mi smo javili njegovom bivšem vlasniku. Dina smo kao i sve naše životinje sahranili kod nas na salašu. Prošla su još dva meseca kada ja došao čovek sa nadgrobnom pločom sa natpisom: “S ljubavlju našem Dinu...” Bila sam besna i ganuta u isto vreme.

Želim Vam srećne Božićne praznike i od srca Vam zahvaljujem na podršci u 2009. Zajedno smo mnogo toga postigli. Raduje me to što smo opet pomogli hiljadama životinja da dođu do boljeg života. Zbog toga nastavljam. I mnogo bih se radovala, ako biste i Vi nastavili sa nama.

Srčani pozdravi

M. Bukner

Ova mistija za malter je prave veličine za mene.

P.S. 1: Na mnogobrojne zahteve, ukazujem još jednom našu internet stranicu: www.dzzdjurdjevo.com. Napisana je na srpskom jeziku, ali sadrži mnogo slika, koje možete pogledati.

P.S. 2: **Od ovog trenutka** ne možemo više da primamo donacije u robi. Sve je teže da prenesemo robu preko granice, a da ne platimo mnogo za carinu. Nadamo se da ćete razumeti.